Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Syvende Afdeling)

12. maj 2021*

»Præjudiciel forelæggelse – beskyttelse af vilde dyr og planter ved kontrol af handelen hermed – forordning (EF) nr. 338/97 og nr. 865/2006 – kaviar fra størarter – indførsel af personlige effekter eller bohave i EU-toldområdet – importtilladelse – undtagelse – højst 125 gram kaviar pr. person – overskridelse – hensigt om at give den til tredjemand i gave«

I sag C-87/20,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Bundesfinanzhof (forbundsdomstol i skatte- og afgiftsretlige sager, Tyskland) ved afgørelse af 15. oktober 2019, indgået til Domstolen den 19. februar 2020, i sagen

Hauptzollamt B

mod

XY,

har

DOMSTOLEN (Syvende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, A. Kumin, afdelingsformanden for Anden Afdeling, A. Arabadjiev (refererende dommer), og dommer T. von Danwitz,

generaladvokat: J. Richard de la Tour,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

– Hauptzollamt B ved A. Wollschläger, som befuldmægtiget,

– den tyske regering ved J. Möller og S. Eisenberg, som befuldmægtigede,

– den tjekkiske regering ved M. Smolek, J. Vláčil og L. Dvořáková, som befuldmægtigede,

– Europa-Kommissionen ved C. Hermes og R. Tricot, som befuldmægtigede,

* Processprog: tysk.

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 7, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 338/97 af 9. december 1996 om beskyttelse af vilde dyr og planter ved kontrol af handelen hermed (EFT 1997, L 61, s. 1), som ændret ved Kommissionens forordning (EU) nr. 1320/2014 af 1. december 2014 (EUT 2014, L 361, s. 1) (herefter »forordning nr. 338/97«), og af artikel 57, stk. 5, litra a), i Kommissionens forordning (EF) nr. 865/2006 af 4. maj 2006 om gennemførelse af forordning nr. 338/97 (EUT 2006, L 166, s. 1), som ændret ved Kommissionens forordning (EU) 2015/870 af 5. juni 2015 (EUT 2015, L 142, s. 3) (herefter »forordning nr. 865/2006«).

2 Denne anmodning er blevet fremsat i forbindelse med en tvist mellem Hauptzollamt B (hovedtoldkontor B, Tyskland) og XY angående beslaglæggelsen af seks dåser kaviar fra storarter à 50 gram (g) som følge af den berørtes manglende forelæggelse af importtilladelse i forbindelse med vedkommendes indrejse i Unionens toldområde.

Retsforskrifter

International ret

3 Konventionen om international handel med udryddelsestruede vilde dyr og planter, undertegnet i Washington den 3. marts 1973 (*United Nations Treaty Series*, bind 993, I-14537, herefter »CITES«), har til formål at sikre, at den internationale handel med arter, der er opført i dens bilag, samt dele eller produkter, som stammer herfra, ikke er til skade for bevaringen af den biologiske mangfoldighed og hviler på en bæredygtig udnyttelse af de vilde arter.

4 Denne konvention, som Unionen tiltrådte den 8. juli 2015, trådte i kraft i Unionen den 1. januar 1984 i medfør af Rådets forordning (EØF) nr. 3626/82 af 3. december 1982 om gennemførelse i Fællesskabet af konventionen om international handel med udryddelsestruede vilde dyr og planter (EFT 1982, L 384, s. 1). Denne forordning er blevet ophævet ved forordning nr. 338/97, hvis artikel 1, stk. 2, bestemmer, at forordningen finder anvendelse under overholdelse af CITES' formål, principper og bestemmelser.

5 Resolutionen fra partskonferencen 13.7 (Rev CoP17) om kontrol af handel med personlige effekter eller bohave har følgende ordlyd:

»[…]

[CITES'] partskonference

1. bestemmer, at udtrykket »personlige effekter eller bohave« i artikel VII, stk. 3, skal anvendes på enheder, der:
   a) udgør personlig ejendom eller besiddes til ikke-kommercielle formål.
   b) er blevet erhvervet på lovlig vis, og
   c) på tidspunktet for importen, eksporten eller reeksporten:
      i) bæres, transporteres eller er indeholdt i personlig bagage, eller
      ii) er en del af en flytning.

[…]

3. Parterne er enige om:

[…]

b) at der hverken kræves eksport- eller importtilladelse eller reeksportcertifikat for personlige effekter eller bohave, som er døde enheder, dele eller produkter, der tilhører arter opført i bilag II, undtagen:

[…]

iv) følgende enheder, hvis mængden overstiger de angivne grænser:

– kaviar fra størarter (Acipenseriformes spp.) – højst 125 gram kaviar pr. person i en mærket beholder i overensstemmelse med resolution conf. 12.7 (Rev. CoP17)

[…]«

6 Bilag 1 til denne resolution med overskriften »Retningslinjer for fortolkningen af personlige effekter eller bohave« fastsætter:

»[…]

Definition af personlige effekter eller bohave

8. Enhederne skal udgøre personlig ejendom eller besiddes til ikke-kommercielle formål, hvilket udelukker enhver anvendelse med henblik på kommerciel gevinst eller salg, enhver præsentation til kommercielle formål, opbevaring og transport med henblik på salg eller udbud til salg.

[…]«

EU-retten

Forordning nr. 338/97

7 12. betragtning til forordning nr. 338/97 har følgende ordlyd:

»[F]or at sikre effektiv kontrol og lette toldprocedurerne bør der udpeges toldsteder med personale, der er uddannet til at udføre de nødvendige formaliteter og den fornødne kontrol i forbindelse med indførsel til [Unionen], således at der kan blive angivet en toldmæssig bestemmelse eller anvendelse i medfør af Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-kodeks [(EFT 1992, L 302, s. 1)], hvilket skal gælde tilsvarende i forbindelse med eksport eller reeksport fra [Unionen]; der bør også være faciliteter til rådighed, som sikrer, at levende dyr og planter opbevares og passes korrekt.«

8 Artikel 1 i forordning nr. 338/97 fastsætter:

»Formålet med denne forordning er at beskytte vilde dyr og planter herunder at sikre deres bevarelse, ved at kontrollere, at handel hermed sker i overensstemmelse med nedenstående artikler.

Denne forordning finder anvendelse under overholdelse af den i artikel 2 definerede konventions formål, principper og bestemmelser.«

9 Denne forordnings artikel 2 bestemmer:

»I denne forordning forstås ved:

[…]

j) »personlige effekter eller bohave«: døde enheder og dele og produkter heraf, som tilhører en privatperson, og som udgør en del af eller er bestemt til at udgøre en del af vedkommendes normale ejendom og løsøre

[…]

t) »enhed«: ethvert dyr eller enhver plante, levende eller død, af de arter, der er opført i bilag A-D, enhver del heraf eller ethvert produkt fremstillet på grundlag heraf, uanset om det indgår i andre varer, såvel som enhver anden vare, hvis det af et ledsagedokument, emballagen, et mærke, en etiket eller på anden måde fremgår, at der er tale om dele eller produkter af disse dyre- eller plantearter, medmindre disse dele eller produkter specielt er undtaget fra bestemmelserne i denne forordning eller bestemmelserne vedrørende det bilag, hvori de pågældende arter er opført, ved en angivelse herom i de pågældende bilag.

[…]«

10 Nævnte forordnings artikel 4, stk. 2, første afsnit, har følgende ordlyd:

»Indførsel i [Unionen] af enheder af de i bilag B opførte arter er betinget af, at den nødvendige kontrol gennemføres, og af at der ved grænsetoldstedet, hvor indførslen sker, forud forelægges en importtilladelse udstedt af et styrelsesråd i bestemmelsesmedlemsstaten.«

11 Samme forordnings artikel 7 fastsætter følgende i stk. 3 med overskriften »Personlige effekter og bohave«:

»Uanset artikel 4 og 5 finder bestemmelserne deri ikke anvendelse på døde enheder, dele og produkter af de i bilag A-D opførte arter, når der er tale om personlige effekter eller bohave, der indføres i [Unionen] eller eksporteres eller reeksporteres derfra i overensstemmelse med bestemmelser, der fastlægges af [Europa-]Kommissionen. […]«

12 Artikel 16, stk. 2, i forordning nr. 338/97 præciserer, at de fornødne foranstaltninger, som medlemsstaterne træffer til, at sanktioner tages i anvendelse for overtrædelser af denne forordning, herunder indførsel i [Unionen] af enheder uden de fornødne tilladelser og certifikater, skal »svare til overtrædelsens karakter og alvor og indeholde bestemmelser med hensyn til enhedens beslaglæggelse og i påkommende tilfælde konfiskation«.

13 Bilag B til nævnte forordning indeholder »Acipenseriformes spp. (II) [stører] (Undtagen de arter, der er opført i bilag A)«.

Forordning nr. 865/2006

14 Første, anden og sjette betragtning til forordning nr. 865/2006 har følgende ordlyd:

»(1) Det er nødvendigt at fastsætte bestemmelser til gennemførelse af forordning (EF) nr. 338/97 og til sikring af fuld overensstemmelse med bestemmelserne i [CITES] […]

(2) For at sikre en ensartet gennemførelse af forordning (EF) nr. 338/97 bør der fastsættes detaljerede betingelser og kriterier for behandlingen af ansøgninger om tilladelser og certifikater samt for udstedelsen, gyldigheden og anvendelsen af sådanne dokumenter. Det er derfor hensigtsmæssigt at opstille modeller for disse dokumenter.

[…]

(6) Det er nødvendigt at fastsætte procedurer for mærkning af visse enheder af arter for at lette identificeringen heraf og sikre, at bestemmelserne i forordning (EF) nr. 338/97 gennemføres.«

15 Artikel 9 i forordning nr. 865/2006 har følgende ordlyd:

»Der udstedes særskilt importtilladelse, importmeddelelse, eksporttilladelse eller reeksportcertifikat for hver enkelt forsendelse af enheder, der forsendes samlet som del af én ladning, jf. dog artikel 31, 38, 44b, 44i og 44p.«

16 Denne forordnings artikel 57 med overskriften »Indførsel og genindførsel i [Unionen] af personlige effekter eller bohave« bestemmer:

»1. Undtagelsen fra artikel 4 i forordning (EF) nr. 338/97 for personlige effekter eller bohave som omhandlet i nævnte forordnings artikel 7, stk. 3, gælder ikke for enheder, der anvendes til at opnå kommerciel gevinst, sælges, udstilles med kommercielle formål, opbevares med henblik på salg, udbydes til salg eller transporteres med henblik på salg.

[…]

3. Indfører en person, der har sin sædvanlige bopæl i [Unionen], for første gang til [Unionen] personlige effekter og bohave, herunder jagttrofæer, som omfatter enheder af arter opført i bilag B til forordning (EF) nr. 338/97, kræves der ikke forelæggelse af en importtilladelse for toldmyndighederne, såfremt der forelægges en original af et (re)eksportdokument og en kopi deraf.

[…]

4. Genindfører en person, der har sin sædvanlige bopæl i [Unionen], til [Unionen] personlige effekter og bohave, herunder jagttrofæer, som omfatter enheder af arter opført i bilag A eller B til forordning (EF) nr. 338/97, kræves der ikke forelæggelse af en importtilladelse for toldmyndighederne, såfremt et af følgende dokumenter forelægges:

a) en af toldmyndighederne påtegnet »kopi til indehaveren« (formular nr. 2) af en tidligere anvendt fællesskabsimporttilladelse eller fællesskabseksporttilladelse

b) den i stk. 3 nævnte kopi af (re)eksportdokumentet

c) bevis for, at enhederne er erhvervet inden for [Unionen].

5. Uanset stk. 3 og 4 kræver indførsel eller genindførsel til [Unionen] af følgende varer opført i bilag B til forordning (EF) nr. 338/97 ikke forelæggelse af et (re)eksportdokument eller en importtilladelse:

a) en mængde på højst 125 gram kaviar pr. person fra størarter (Acipenseriformes spp.) i individuelt mærkede beholdere […]

[…]«

Tysk ret

17 Det følger af § 51, stk. 2, første punktum, i Bundesnaturschutzgesetz (forbundslov om naturbeskyttelse, herefter »naturbeskyttelsesloven«), at når det i forbindelse med en toldkontrol konstateres, at dyr eller planter importeres eller eksporteres uden tilladelse eller anden fornøden dokumentation herfor, beslaglægger toldmyndighederne de pågældende dyr eller planter.

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

18 I december 2015 rejste XY ind i Unionens toldområde via Düsseldorf lufthavn (Tyskland) med seks dåser kaviar fra størarter à 50 g uden at være i besiddelse af den i naturbeskyttelseslovens § 51, stk. 2, omhandlede importtilladelse.

19 Efter at Hauptzollamt B havde beslaglagt de nævnte dåser, anlagde XY sag ved Finanzgericht Düsseldorf (domstol i skatte- og afgiftsretlige sager i Düsseldorf, Tyskland). Denne ret gav XY delvist medhold i søgsmålet, idet den fastslog, at selv om rogn fra størarter er anført i bilag B til forordning nr. 338/97, og at importen heraf derfor er underlagt krav om en importtilladelse, var denne beslaglæggelse ikke desto mindre ulovlig, for så vidt som Hauptzollamt B burde have ladet XY beholde to af de seks omhandlede dåser kaviar, svarende til en mængde på højst 125 g, og at XY ikke ville anvende disse til kommercielle formål, men i stedet ville forære dem til sine børn eller selv forbruge dem.

20 Hauptzollamt B har ved den forelæggende ret iværksat revisionsanke med påstand om, at i tilfælde hvor den i artikel 57, stk. 5, litra a), i forordning nr. 865/2006 nævnte grænse på højst 125 g overskrides, skal al den transporterede kaviar fra størarter – og ikke blot overskudsmængden – ifølge Hauptzollamt B beslaglægges. Hauptzollamt B har endvidere bestridt, at dåserne med kaviar fra størarter, som XY således havde importeret, kan betegnes som »personlige effekter eller bohave« som omhandlet i artikel 2, litra j), i forordning nr. 338/97, eftersom disse dåser var bestemt til at blive foræret til tredjemand.

21 Den forelæggende ret er i denne forbindelse i tvivl om, hvilken fortolkning der skal anlægges af artikel 57, stk. 5, litra a), i forordning nr. 865/2006, for så vidt som det formål, der forfølges med denne forordning samt ved forordning nr. 338/97 og CITES, dvs. beskyttelsen af truede vilde dyr og planter, bortset fra den omstændighed, at denne bestemmelse ikke er genstand for en ensartet fortolkning og anvendelse i medlemsstaterne, taler for en streng fortolkning af den nævnte bestemmelse, ifølge hvilken hele den importerede mængde kaviar fra størarter skal beslaglægges af den kompetente toldmyndighed i tilfælde, hvor grænsen på højst 125 g overskrides. Såvel den omstændighed, at denne samme bestemmelse ikke har karakter af straf, som en analog fortolkning af artikel 23, stk. 2, og artikel 27 i Rådets forordning (EF) nr. 1186/2009 af 16. november 2009 om en fællesskabsordning vedrørende fritagelse for import- og eksportafgifter (EUT 2009, L 324, s. 23), der fastsætter henholdsvis værdier og mængder, for hvilke varer, der er omfattet af denne forordning, kan fritages for importafgifter, kan imidlertid begrunde en mindre streng fortolkning, hvorefter det alene er overskudsmængden af den importerede kaviar fra størarter, som skal gøres til genstand for en beslaglæggelse.

22 Den forelæggende ret er desuden i tvivl om muligheden for at fortolke artikel 2, litra j), i forordning nr. 338/97 således, at bestemmelsen udelukker, at de af XY importerede dåser kaviar fra størarter kan kvalificeres som »personlige effekter eller bohave«, med den begrundelse, at XY har erklæret at have til hensigt at forære dem til tredjemand som gaver. I denne henseende har den forelæggende ret anført, at det på ingen måde fremgår af denne bestemmelses ordlyd eller af artikel 57, stk. 5, litra a), i forordning nr. 865/2006, at begrebet »personlige effekter eller bohave« kun kan finde anvendelse, når importøren af den pågældende enhed selv anvender den eller forbruger den, og at der i tvisten i hovedsagen ikke er noget, der tyder på, at XY var i besiddelse af de nævnte dåser til kommercielle formål. Den

forelæggende ret har ligeledes fremhævet, at det i praksis kan være vanskeligt for toldmyndighederne at foretage en pålidelig kontrol af importørens hensigter. Desuden ville det være helt ulogisk at tillade import af en enhed i tilfælde, hvor denne faktisk forbruges af importøren, og forbyde importen heraf i tilfælde, hvor den bliver forbrugt af tredjemand.

23 På denne baggrund har Bundesfinanzhof (forbundsdomstol i skatte- og afgiftsretlige sager, Tyskland) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal artikel 57, stk. 5, litra a), i forordning nr. 865/2006 […] fortolkes således, at en importør, der medbringer en samlet mængde på mere end 125 [g] kaviar fra størarter (Acipenseriformes spp.) i individuelt mærkede beholdere, og hverken forelægger et (re)eksportdokument eller en importtilladelse herfor, skal kunne beholde en mængde på højst 125 g kaviar, såfremt indførslen ikke tjener et af de i artikel 57, stk. 1, første afsnit, i forordning nr. 865/2006 nævnte formål?

2) Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende:

Er enheder, der føres ind i Unionens toldområde, også omfattet af begrebet »personlige effekter og bohave« som omhandlet i artikel 7, [stk.] 3, i forordning nr. 338/97 i tilfælde, hvor importøren på tidspunktet for indførslen erklærer, at han efter indførslen vil forære disse til andre personer?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Det andet spørgsmål

24 Med det andet spørgsmål, som skal behandles først, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 7, stk. 3, i forordning nr. 338/97 skal fortolkes således, at kaviaren fra størarter ved dens indførsel til Unionens toldområde kan anses for at være »personlige effekter og bohave« som omhandlet i denne bestemmelse, når denne er bestemt til at blive foræret til tredjemand som gave og derfor er omfattet af den i denne bestemmelse fastsatte undtagelse fra importørens pligt til at fremlægge en importtilladelse.

25 Ifølge fast retspraksis skal der ved fortolkningen af en EU-retlig bestemmelse ikke blot tages hensyn til dennes ordlyd, men også til den sammenhæng, hvori den indgår, og til de mål, der forfølges med den ordning, som den udgør en del af (dom af 2.7.2020, Magistrat der Stadt Wien (Den europæiske hamster), C-477/19, EU:C:2020:517, præmis 23 og den deri nævnte retspraksis).

26 Det skal i denne henseende for det første bemærkes, at i henhold til artikel 7, stk. 3, i forordning nr. 338/97 er indførslen i Unionens toldområde af døde enheder, dele og produkter af de i bilag A-D til denne forordning opførte arter, ikke underlagt pligten til at fremvise en importtilladelse i denne forbindelse, når der er tale om personlige effekter eller bohave.

27 Ifølge definitionen i artikel 2, litra j), i forordning nr. 338/97 omfatter begrebet »personlige effekter eller bohave« døde enheder og dele og produkter heraf, som tilhører en privatperson, og som udgør en del af eller er bestemt til at udgøre en del af vedkommendes normale ejendom og løsøre.

28 Det skal derfor konstateres, at ordlyden af denne bestemmelse ikke gør det muligt entydigt at afgøre, om anvendelsen af begrebet »personlige effekter eller bohave« obligatorisk kræver, at importøren selv anvender eller forbruger de døde enheder og dele eller produkter heraf.

29 Det kan således ikke udelukkes, at sådanne effekter, der besiddes eller indehaves personligt, efterfølgende kan overdrages vederlagsfrit af importøren til tredjemand som gave i stedet for at blive opbevaret af importøren til strengt individuel brug.

30 Hvad for det andet angår den sammenhæng, hvori forordning nr. 338/97 indgår, skal det bemærkes, at denne forordning ifølge forordningens artikel 1, stk. 2, finder anvendelse under overholdelse af CITES' formål, principper og bestemmelser, som Unionen har tiltrådt, således at Domstolen ikke kan se bort fra disse, da det ved fortolkningen af nævnte forordnings bestemmelser er nødvendigt at tage hensyn hertil (jf. i denne retning dom af 23.10.2003, Nilsson, C-154/02, EU:C:2003:590, præmis 39).

31 Resolution 13.7 fra CITES' partskonference, der gør det muligt at belyse fortolkningen af denne konventions bestemmelser, som er nævnt i foregående præmis, præciserer imidlertid i punkt 1, at begrebet »personlige effekter eller bohave« finder anvendelse på enheder, der udgør personlig ejendom eller besiddes til ikke-kommercielle formål, er blevet erhvervet på lovlig vis, og som transporteres eller er indeholdt i personlig bagage, eller er en del af en flytning.

32 Det skal desuden bemærkes, at artikel 57, stk. 1, i forordning nr. 865/2006 fastsætter, at den i artikel 7, stk. 3, i forordning nr. 338/97 fastsatte undtagelse ikke gælder for enheder, der anvendes til at opnå kommerciel gevinst, sælges, udstilles med kommercielle formål, opbevares med henblik på salg, udbydes til salg eller transporteres med henblik på salg.

33 Det fremgår således både af ordlyden af nævnte artikel 57, stk. 1, og af ordlyden af resolution 13.7 fra CITES' partskonference, at den importerede enheds manglende kommercielle formål udgør et afgørende kriterium for, om den kan kvalificeres som en »personlig effekt eller bohave«, idet denne fortolkning ligeledes understøttes af de formål, der forfølges med forordning nr. 338/97.

34 I denne henseende skal det for det tredje bemærkes, at den beskyttelsesordning, der er indført for enheder af arter opført i bilag A og B til forordning nr. 338/97, har til formål at sikre den størst mulige beskyttelse af arter af vilde dyr og planter ved kontrol med handelen hermed under overholdelse af CITES' formål, principper og bestemmelser (dom af 4.9.2014, Sofia Zoo, C-532/13, EU:C:2014:2140, præmis 34 og den deri nævnte retspraksis).

35 Resolution 13.7 fra CITES' partskonference præciserer imidlertid i præamblen, at enheder af arter, der er opført i bilag I til denne konvention, og som størarterne er en del af, ikke må anvendes til primært kommercielle formål i importlandet.

36 Det fremgår derfor både af den sammenhæng, som forordning nr. 338/97 indgår i, og af denne forordnings formål, at en død enhed, en del af en enhed eller et produkt heraf, såsom kaviar fra størarter, ikke kan kvalificeres som en »personlig effekt eller bohave« som omhandlet i forordningens artikel 7, stk. 3, når importøren forfølger et kommercielt formål. En sådan kvalificering er derimod tilladt, når den nævnte kaviar udgør personlig ejendom eller besiddes til ikke-kommercielle formål, uanset om den er bestemt til at blive foræret til tredjemand som gave.

37 Henset til ovenstående betragtninger skal det andet spørgsmål besvares med, at artikel 7, stk. 3, i forordning nr. 338/97 skal fortolkes således, at kaviaren fra størarter ved dens indførsel til Unionens toldområde kan anses for at være en »personlig effekt eller bohave« som omhandlet i denne bestemmelse, når den er bestemt til at blive foræret til tredjemand som gave, forudsat at der ikke foreligger et kommercielt formål, og derfor er omfattet af den i denne bestemmelse fastsatte undtagelse fra importørens pligt til at fremvise en importtilladelse.

Det første spørgsmål

38 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 57, stk. 5, litra a), i forordning nr. 865/2006 skal fortolkes således, at alene den mængde importeret kaviar fra størarter, der overskrider grænsen på højst 125 g pr. person, skal beslaglægges af toldmyndigheden, fordi importøren ikke er i besiddelse af en tilladelse udstedt til den foretagne import, og ikke den samlede mængde, der er indført i Unionens toldområde.

39 Ifølge den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 25, skal der ved fortolkningen af en EU-retlig bestemmelse ikke blot tages hensyn til dennes ordlyd, men også til den sammenhæng, hvori den indgår, og til de mål, der forfølges med den ordning, som den udgør en del af.

40 Det skal i denne henseende først bemærkes, at i henhold til artikel 57, stk. 5, litra a), i forordning nr. 865/2006 er indførslen af en mængde på højst 125 gram kaviar pr. person fra størarter i Unionens toldområde ikke underlagt en pligt for importøren til at forelægge en importtilladelse for den kompetente toldmyndighed.

41 Det skal således konstateres, at ordlyden af denne bestemmelse ikke i sig selv gør det muligt at fastslå konsekvenserne af overskridelsen af denne grænse på 125 g for fastsættelsen af den mængde kaviar fra størarter, som den kompetente toldmyndighed skal beslaglægge.

42 Hvad dernæst angår den sammenhæng, som denne bestemmelse indgår i, skal det bemærkes, at artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 338/97 opstiller princippet om, at indførslen af enheder af de i bilag B opførte arter er betinget af, at der forelægges en importtilladelse udstedt af et styrelsesråd i bestemmelsesstaten.

43 Det følger heraf, at artikel 57, stk. 5, litra a), i forordning nr. 865/2006, idet bestemmelsen fritager importøren af kaviar fra størarter for pligten til at forelægge en importtilladelse, når grænsen på højst 125 g pr. person er overholdt, udgør en undtagelse fra princippet i artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 338/97 og derfor skal fortolkes strengt (jf. i denne retning dom af 17.1.2013, Kommissionen mod Spanien, C-360/11, EU:C:2013:17, præmis 18 og den deri nævnte retspraksis).

44 Hvad endelig angår de formål, som forordning nr. 338/97 forfølger, skal det bemærkes, at denne forordning i henhold til artikel 1, og således som det er anført ovenfor i nærværende doms præmis 34, tilsigter at sikre den størst mulige beskyttelse af arter af vilde dyr og planter ved kontrol med handelen.

45 En sådan beskyttelse kan imidlertid kun sikres, såfremt den i artikel 57, stk. 5, litra a), i forordning nr. 865/2006 fastsatte undtagelse begrænses til alene at omfatte små mængder kaviar fra størarter og dermed udelukkende, hvis den kompetente toldmyndigheds beslaglæggelse omfatter den samlede mængde kaviar fra størarter, der er blevet ført ind i Unionens toldområde.

46 En modsat fortolkning, der inden for rammerne af denne undtagelse består i, at alene den mængde af kaviar fra størarter, der overskrider grænsen på 125 g pr. person, skal beslaglægges af den kompetente toldmyndighed, ville desuden, således som den tjekkiske regering har fremhævet i sine skriftlige indlæg, tilskynde til import uden importtilladelse af disse afledte produkter fra enheder af arter, der er opført i bilag B til forordning nr. 338/97, og være i strid med det formål, der er anført i 12. betragtning til forordningen samt i 2. og 6. betragtning til forordning nr. 865/2006, som består i at lette toldprocedurerne og sikre effektiv kontrol.

47 I denne henseende fremgår det af anmodningen om præjudiciel afgørelse, at Finanzgericht Düsseldorf (domstolen i skatte- og afgiftsretlige sager i Düsseldorf) har fastslået, at to dåser kaviar fra størarter à 50 g, dvs. en samlet mængde på 100 g pr. person, skulle have været tilbageleveret til sagsøgeren af Hauptzollamt B. Ud over den omstændighed, at XY afskæres fra at få de yderligere 25 g kaviar fra størarter, som hun havde tilladelse til at indføre uden at forelægge en importtilladelse i denne forbindelse, viser denne vurdering kompleksiteten af de procedurer, som toldmyndighederne ville kunne imødese, hvis det alene var overskudsmængden af kaviar fra størarter, som skulle beslaglægges.

48 Det følger af samtlige ovenstående betragtninger, at det første spørgsmål skal besvares med, at artikel 57, stk. 5, litra a), i forordning nr. 865/2006 skal fortolkes således, at i tilfælde, hvor den mængde kaviar fra størarter, der er blevet indført i Unionens toldområde, overskrider grænsen på

højst 125 g pr. person, og importøren ikke er i besiddelse af en tilladelse udstedt til den foretagne import, skal den samlede importerede mængde af kaviar fra størarter beslaglægges af den kompetente toldmyndighed.

Sagsomkostninger

49 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Syvende Afdeling) for ret:

1) **Artikel 7, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 338/97 af 9. december 1996 om beskyttelse af vilde dyr og planter ved kontrol af handelen hermed, som ændret ved Kommissionens forordning (EU) nr. 1320/2014 af 1. december 2014, skal fortolkes således, at kaviaren fra størarter ved dens indførsel til Unionens toldområde kan anses for at være en »personlig effekt eller bohave« som omhandlet i denne bestemmelse, når den er bestemt til at blive foræret til tredjemand som gave, forudsat at der ikke foreligger et kommercielt formål, og derfor er omfattet af den i denne bestemmelse fastsatte undtagelse fra importørens pligt til at fremvise en importtilladelse.**

2) **Artikel 57, stk. 5, litra a), i Kommissionens forordning (EF) nr. 865/2006 af 4. maj 2006 om gennemførelse af forordning nr. 338/97, som ændret ved Kommissionens forordning (EU) 2015/870 af 5. juni 2015, skal fortolkes således, at i tilfælde, hvor den mængde kaviar fra størarter, der er blevet indført i Unionens toldområde, overskrider grænsen på højst 125 g pr. person, og importøren ikke er i besiddelse af en tilladelse udstedt til den foretagne import, skal den samlede importerede mængde kaviar fra størarter beslaglægges af den kompetente toldmyndighed.**

Underskrifter